

Ajalaevaga 90ndatesse

Triinu baar on üks legendaarsemaid baare Lõuna-Eestis Rimmi külas. See meelelahutuskoht tegutseb juba aastast 1995, on elanud üle mitmeid raskusi ning on siiani alles ja avatud igal nädalavahetusel. Ka koroonaga ei suutnud Triinus, nagu kohalikud seda hellitavalt kutsuvad, takistada peo pidamist. Võrumaa Teataja lugejad tunnistasid 2023. aastal parimaks ajaveetmise kohaks just Triinu baari. Baar ise asub kõrvalises kohas metsade ning põldude keskel, vanas nõukaaegses töökoja laienduses. Tuleb tunnustada, et selle juurdeehitusega on suudetud luua üks vinge peokoht, kus on tehtud justkui mitte millestki midagi meelde jäävat.

Kui külastasin ühel augusti nädalavahetusel Triinut, küsisin kohaliku tuttava käest, kuidas ta lühidalt ning tabavalt iseloomustaks seda kuulsat baari. Ta vastas nõnda: „Teistsugune, odav, lõbus ja siin käib vabam seltskond.“

„Kuidas me röövisime Triinu baari“ on Sulbi külateatri tükk, mis jutustabki legendiks saanud Triinu baarist. Esietendus toimus 14. juulil 2024. aastal ja lavatükk on kujunenud ülimenukaks. Minul oli võimalus etendust näha 5. detsembril Kambja kultuurimajas. Varem on seda mängitud näiteks Antslas, Sangastes ja Räpinas.

Lühidalt sisust. Tartu linnas umbes 1990ndate keskel kohtuvad neli inimest. Ühel võlgades oleval ossil on raha vaja. Tegelased hakkavad mõtlema, kust ja kuidas kiirelt raha saada ning näib, et üheskoos leitakse lahendus. Täiesti ootamatult osutub ohvriks Triinu baar, kus kuuldavasti pidavat liikuma suuremas koguses sularaha. Muidugi ei lähe plaanid nii, nagu tegelased mõtlesid, ning lugu leiab hoopis teistsuguse lõpu, kui alguses arvata oleks võinud.

Kuna olen sündinud nullindatel, puudub mul otsene kontakt tolle ajastuga, kuid olen kuulnud ja lugenud teiste mälestusi. Siiski olin enne etendust eevil. Hirmud ja eelarvamused mul muidugi olid, kartsin, et tuleb midagi sarnast filmile „Päevad, mis ajasid segadusse“. Hea meel on tõdeda, et kopeerimise lihtsat teed pole mindud, kuigi oht samastumisele on olemas, sest ajastu ja koht klappivad. Huvitav lahenduskäik tekitas pinget lõpuni, võrtsi lisasid dialoogid, kus üksteist väärsti mõisteti, ja oli sisse toodud Võru murrakut. Mis peamine: loole andis hoogu huumor.

Laval olid Sulbi külateatri harrastusnäitlejad. Kui teada sain, et asjaarmastajad mängivad, polnud minu ootused kuigi suured. Kartsin lavanärvi murdumist, ülemängimist, mis võib muuta vaatamängu haledaks karikatuuriks. Vastupidi, mängiti aga päris hästi. Kuigi vahepeal tundus, et kohati ikkagi pingutati üle, kuid see võis olla ka lavastaja soov. Näiteks Ivar Rosenbergi Ossi mängimises võis kohati märgata ülepingutamist, samas sobis see tema rolliga hästi.

Noori oleks võinud laval rohkem olla ning pigem oleks nad võinud kehastada peategelasi, sest kui ma mõtlen Triinu baari peale, seostuvad sellega ikkagi 90ndate peojuhanulised noored. Samas, kui Triinu baari poleks nimeliselt mainitud, poleks ma ilmselt vaatama

läinud. Tihti ongi harrastusteatrite probleem, et noori, keda mängima kutsuda, lihtsalt pole.

Kätlin Rosenbergi valitud tants sobis lavale väga hästi õnnestunud tantsuliigutuste tõttu. Koreograafia oli ühtlane, lihtne ja tabav. Ka muusika valikuga oli kümnesse pandud, endalgi tekkis jala keerutamissoov.

Kogu etendus pani igatsema 90ndate järele. Aga aega on võimalik tagasi kerida: tuleb vaid astuda ajalaeva ehk küllastada Triinu baari. Nii on võimalik rännata 90ndatesse.

Liis Sedman
Läänemaa Ühisgümnaasium
11. H klass